

1.

Panenky

V ZAHRADĚ TĚTO STINNÉ

*stín zabijáka od včera,
stín stíny ukrývá jen jiné,
v krvavé záři večera.*

*Na stromě slavík tiše pěl,
bohy tam vzývá Marsyas,
a hnízdo pusté tady měl,
ten, koho tady prosilas...*

Oliver Winshaw přestal psát. Zamrkal. Na okraji jeho zorného pole se něco objevilo, nebo spíše rozptýlilo jeho pozornost. Přicházelo to zvenčí. Za oknem se objevil záblesk připomínající blesk fotoaparátu.

Bouřka. Kolem Marsaku se rozpoutala bouřka. Dnes večer, stejně jako předchozí večery, seděl u psacího stolu. Psal. Báseň. Jeho pracovna se nacházela v prvním patře domu v jihozápadní Francii, který s manželkou koupili před třiceti lety. Místnost byla obložená dubovým dřevem a skoro celá zastavěná knihami, zejména britskou a americkou

BERNARD MINIER

poezií devatenáctého a dvacátého století: Coleridge, Tennyson, Robert Burns, Swinburne, Dylan Thomas, Larkin, E. E. Cummings, Pound... Věděl, že svým modlám v životě nebude sahat ani po kotníky, ale bylo mu to fuk.

Nikdy nedal svoji poezii nikomu přečíst. Dospěl k zimě života, i podzim měl už za sebou. Brzy rozdělá na zahradě velký oheň a nahází do něj sto padesát sešitů s černými deskami. Víc než dvacet tisíc básní. Během sedmapadesáti let pravidelně psal jednu denně. Bylo to pravděpodobně největší tajemství jeho života. Ani jeho druhá manželka si je nesměla přečíst.

Ani po všech těch letech se nepřestal sám sebe ptát, kde vlastně čerpá inspiraci. Když se ohlédl za svým životem, byl to jen dlouhý sled dní, pokaždé končících básní napsanou v klidu pracovní. Všechny byly označeny datem. Mohl snadno najít tu, kterou napsal v den synova narození, nebo tu, kterou napsal v den úmrtí své první manželky, i tu, kterou vytvořil, když se z Anglie stěhoval do Francie... Dokud báseň nedokončil, nedokázal jít si lehnout. Někdy mu to trvalo až do jedné nebo dvou hodin v noci. Nikdy necítil velkou potřebu spánku a nikdy nepracoval fyzicky. Byl profesorem angličtiny na univerzitě v Marsaku.

Oliveru Winshawovi bylo devadesát let.

Bylo to mírumilovný a elegantní stařec, kterého všichni znali. Když se v tomto malebném univerzitním městečku usadil, brzy mu začali přezdívat „Angličan“. Došlo k tomu ještě dávno předtím, než se jeho krajané vrhli na zdejší kraj jako kobyly a začali restaurovat kamenné domy. A než se přezdívka „Angličan“ poněkud rozmělnila. Dnes byl v departementu jen jedním ze sta. Ale kvůli ekonomické krizi se Angličané zase postupně začali stěhovat do finančně atraktivnějších destinací, do Chorvatska nebo do Andalusie. A Oli-

KRUH

ver se v duchu ptal, jestli bude žít ještě dost dlouho na to, aby se stal jediným Angličanem v Marsaku.

*V bazénu, mezi lekníny,
stín bez tváře teď spad,
hubený, ostrý, řeřavý,
jak čepel dýky snad.*

Znovu přestal psát.

Hudba... Zdálo se mu, že mezi pravidelným šuměním deště a hřměním, doznívajícím na nebi, zaslechl hudbu. To samozřejmě nemůže být Christine, ta už dávno spí. Ano, přicházelo to zvenčí. Klasická hudba...

Oliver se nesouhlasně zašklebil. Přehrávání muselo být nastaveno velmi hlasitě, takže hudbu slyšel i přes zavřené okno až ve své pracovně. Pokusil se soustředit na báseň, ale nešlo to. Ta zatracená hudba!

Podrážděně se znovu podíval směrem k oknu. Skrz žaluzie viděl, jak se venku blýská. Za okny padaly provazce vody. Vypadalo to, jako by si bouřka vylévala svůj vztek na městečko. Uzavřela jej do průhledného kokonu a odřízla od zbytku světa.

Oliver odstrčil židli a vstal.

Došel k oknu a roztáhl žaluzie, aby viděl na ulici. Po cestě tek proud vody. Noční nebe nad střechami prořezávaly blesky, jako by tam chtěly zanechat seizmografické světelné stopy.

V domě naproti svítila všechna okna. Možná tam pořádají nějaký večírek. V tomto domě se zahradou, oddělenou od ulice a chráněnou před zvědavými pohledy vysokou zdí, bydlela jakási svobodná žena. Třídní profesorka přípravy na lyceu v Marsaku. Byla krásná.

BERNARD MINIER

Štíhlá, měla hnědé vlasy a elegantní postavu, zralá třicátnice. Oliverovi by se líbila, kdyby jí nebylo o šedesát let méně. Občas ji potají pozoroval, když se v létě opalovala na lehátku. Nikdo kromě něj na ni neviděl, protože okno jeho pracovny se nacházelo přesně naproti. Teď ovšem něco nebylo v pořádku. Ve všech čtyřech patrech bylo rozsvíceno. Vchodové dveře byly otevřené dokořán a světlo z pouliční lampy ozařovalo práh lesknoucí se deštěm.

Ale za dveřmi nebyl nikdo vidět. Francouzské okno vedoucí do zahrady z postranní části domu bylo rovněž dokořán a bouchalo ve větru. Podlaha v obývací musela být úplně mokrá. Oliver viděl, jak voda teče dolů přes balkon a jak se v ní topí trávník.

Ta hudba bezpochyby vychází odtamtud... Oliver cítil, jak se mu zrychlil tep. Jeho pohled pomaličku sklouzl k bazénu. Jedenáct krát sedm metrů. Kolem dlaždice barvy písku. Skokanský můstek.

Oliver pocítil záchvěv vzrušení, jako člověk, jehož každodenní rutinu naruší něco neobvyklého. V jeho věku se život skládal už jenom z rutiny. Pohledem přelétl prostor za bazénem. Vzadu začínal Marsacký les, dva tisíce sedm set hektarů stromů a stezek. Na té straně nestála žádná zeď, dokonce ani mříž, jen kompaktní stěna zeleně. Vzadu, vpravo od bazénu, se nacházela nově postavená převlékárna.

Oliver znovu soustředil svou pozornost na bazén. Hladina, bičovaná lijákem, se celá vlnila. Oliver přimhouřil oči. Nejdřív vůbec nevěděl, co vidí. Pak pochopil, že na hladině plavou panenky. Ano... Přesně tak. I když věděl, že jsou to jen panenky, ucítil, jak jím proběhlo vzrušení. Plavaly vedle sebe, a jak je bičoval déšť, jejich šatičky se vlnily na hladině. Sousedka odnaproti jednou Olivera s manželkou pozvala na kávu. Než Winshawova francouzská manželka odešla do důchodu, pracovala jako psycholožka a na tu

KRUH

spoustu panenek, kterou tehdy viděli v domě osamělé ženy, která už překročila třicítku, měla svou teorii. Když se vraceli domů, vysvětlila manželovi, že jejich sousedka je pravděpodobně žena–dítě. Oliver se jí zeptal, jak to myslí. Manželka použila výrazy jako „nezralá“, „utíkající před odpovědností“, „starající se jen o svou vlastní osobu“ nebo „zasažená nějakým citovým traumatem“. Oliver to vzdal. Vždycky dával přednost básníkům před psychology. Ale co teď proboha dělají ty panenky v bazénu?

Měl bych zavolat četníky, pomyslel si. Ale co jim mám říct? Že v bazénu plavou panenky? V tu chvíli ho napadlo ještě něco. To přece není normální... V celém domě se svítí, nikoho není vidět a ty panenky... Co se stalo s paní domu?

Oliver Winshaw sáhl na kliku a otevřel okno. Do místnosti okamžitě proniklo vlhko. Déšť ho bičoval do obličeje. Zamrkal a snažil se rozpoznat, co to vlastně v tom bazénu je.

Teď naprosto zřetelně rozeznával hudbu. Už ji někde slyšel, i když to nebyl jeho oblíbený Mozart.

Panebože! Co má tenhle cirkus znamenat?

Klikatý blesk rozzářil oblohu a vzápětí se ozval ohlušující úder hromu. Sklo v okně se zatřásl. Blesk zafungoval jako reflektor a Oliver spatřil nějakou postavu. Seděla u bazénu, nohy oblečené v kalhotách měla spuštěné do vody. Oliver si jí předtím nevšiml, protože ji zakrýval stín vysokého stromu rostoucího uprostřed zahrady. *Nějaký mladý muž...* Skláněl se k hladině a pozoroval panenky. Ačkoliv od něj Olivera dělilo aspoň patnáct metrů, rozeznal jeho skelný a vylekaný pohled a otevřená ústa.

Hrud Olivera Winshawa se zvedala zběsile bušícím srdcem. *Co se tam stalo?* Rozběhl se k telefonu a popadl sluchátko.

2.

Raymond

„ANELKA JE ÚPLNÝ PAKO,“ PROHLÁSIL PUJOL.

Vincent Espérandieu se podíval na svého kolegu a napadlo ho, jestli je jeho úsudek založený jen na útočnickově chabém výkonu, nebo na jeho původu a skutečnosti, že pochází z pařížského předměstí. Pujol neměl rád předměstí ani jejich obyvatele.

Espérandieu nicméně musel uznat, že tentokrát má Pujol pravdu. Anelka hrál jako pako. Neschopný. Vyřízený. Ostatně stejně jako zbytek týmu. První zápas jsme projeli. Zdálo se, že jediný, komu je to úplně fuk, je Martin. Espérandieu na něj obrátil svůj pohled a usmál se. Byl přesvědčený, že jeho šéf dokonce ani nezná jméno trenéra, kterého celá Francie už před několika měsíci veřejně vypískala a zahrnula nadávkami.

„Domenech je zasranej outsider,“ řekl v tu chvíli Pujol, jako by jeho mozek zachytil Vincentovu myšlenku. „V roce 2006 jsme se dostali do finále jenom proto, že otěže převzal Zidane a ostatní.“

Nikdo proti jeho tvrzení neprotestoval. Policista se začal prodírat davem pro další piva. Bar byl doslova v obležení. 11. června 2010. Zahajovací zápas mistrovství světa ve fotbale v Jižní Africe. Přesně to se

KRUH

teď odehrávalo na obrazovce. Uruguay–Francie 0:0 po prvním poločase. Vincent se znovu podíval na svého šéfa. Ten upíral oči na obrazovku. Měl prázdný pohled. Martin Servaz se ve skutečnosti na fotbal nedíval, jen to předstíral. A jeho zástupce to věděl.

Servaz nejenže se nedíval na fotbal, ale dokonce se sám sebe ptal, co tady vůbec pohledává.

Chtěl svému týmu udělat radost tím, že půjde s nimi. Už celé týdny bylo mistrovství světa hlavním tématem skoro všech rozhovorů na policejním ředitelství. Forma hráčů, prohrané přátelské zápasy, zejména ponižující porážka s Čínou, trenérova strategie, příliš drahý hotel. Servaze napadlo, jestli by se tak zajímali i o třetí světovou válku. Pravděpodobně ne. Doufal, že zločinci jsou na tom stejně a že statistiky kriminality klesnou bez zásahu policie.

Zvedl sklenici piva, kterou před něj postavil Pujol, a přiložil ji k ústům. Zápas v televizi pokračoval. Panáčci v modrých dresech se pohybovali se stále stejnou sterilní energií jako předtím. Běhali z jednoho konce hřiště na druhý a Servaz v jejich počínání marně hledal nějakou logiku. Nebyl žádný odborník, ale útočníci mu připadali strašně nešikovní. Někde si přečetl, že náklady na dopravu a ubytování přišly francouzský fotbalový svaz na milion eur. Rád by věděl, odkud se ty peníze vzaly a jestli on sám na ně přispěl z vlastní kapsy. Ale zdálo se, že tahle otázka jeho sousedy, obvykle starostlivé plátce daní, trápí méně, než výsledková listina. Servaz se pokusil soustředit na to, co se odehrává na obrazovce, jenomže z televizoru se neustále ozývalo nepříjemné bzučení jako z obřího úlu. Vysvětlili mu, že tenhle zvuk vydávají tisíce trumpet jihoafrických diváků přítomných na stadionu. V duchu se ptal, jak mohou dělat a hlavně snášet takový randál. I tady byl mimořádně nepříjemný, a to ho tlumily mikrofony a zvukové filtry.